

פרשת "דברים"

זמני השבת

ר"ת	יעיאת שבת	כניסת שבת	הזמנים ליום לוח "אור החיים"
21:11	20:17	19:06	ירושלים
21:08	20:14	19:24	ת"א
21:11	20:17	19:27	חיפה
21:08	20:14	19:24	באר שבע

שבת שלום ומבורך!

בפרשה נאמר, "אחד עשר יום מחורב" - אומר הכלי יקר שיש כאן רמז על אחד עשר יום בשנה שמתאבלים על חורבן בית המקדש. והימים הם: תשעת הימים של חודש אב, י"ז בתמוז ועשרה בטבת. פעם שאלו את רבי אלעזר, "ראשונים גדולים או אחרונים גדולים?" כלומר עוון חורבן בית ראשון (דורות ראשונים) גדול או עוון חורבן בית שני (דורות אחרונים) גדול? אמר להם: "תנו עיניכם בבירה (בבית המקדש), ובירה תוכיח". כלומר לאחר חורבן בית ראשון, נבנה בית שני, ולא חזרה לאחרונים. כלומר עדיין אין בית מקדש שלישי ועדיין אנו בגלות, מפה למדים שסיבת חורבן בית שני "שנאת חינם", חמורה יותר מעוון שפיכות דמים גילוי עריות ועבודה זרה, שגרמו לחורבן בית ראשון. וכדי לתקן עוון חמור זה של שנאת חינם, עלינו להרבות באהבת חינם. להאיר פנים אחד לשני ולרצות בטובתו והצלחתו של הזולת. ולראות במעלת חברו ולא בחסרונו. ואם נדון את האחר לכף זכות גם בשמיים ידונו אותנו לכף זכות. וכפי שמבואר בליקוטי מוהרן רפ"ב שדן את חברו לכף זכות מעלה אותו באמת מכף חובה לכף זכות עד שגורם לו שיחזור בתשובה. הגויים לא מבינים על מה עם ישראל מתאבל שנים ויש צער גדול תשעה ימים, הגויים לא מבינים עד כמה בית המקדש, הבית של ה' יתברך, כל כך חשוב לעם ישראל. וכמו שידוע הסיפור על אפלטון וירמיהו הנביא. אחרי חורבן בית ראשון באו חכמי אומות העולם לראות את בית המקדש שהוא שרוף, ובא גם אחד שהיה גדול מחכמי אומות העולם ושמם אפלטון, וראה איך שיושב שם ירמיהו ובוכה ולא מפסיק, אמר לו, "אני רואה עליך שאתה חכם, לא מתאים לך לבכות על אבנים שרופות". ענה לו ירמיהו, "אומרים עליך שאתה חכם מכל הגויים, בוודאי יש לך שאלות שאתה לא פתרת אותם." אמר לו "כן, יש לי שאלות, אבל שום בן אדם בעולם לא יכול לפתור אותם." ענה לו ירמיהו "תנסה לשאול אותי אולי אצליח לפתור לך". והתחיל עם שאלותיו, וירמיהו ענה לו מיד על כל דבר. אמר לו אפלטון, "אם כן התמיהה גדולה עוד יותר, אם אתה כל כך חכם למה אתה בוכה על הבניין ששרוף?" ענה לו ירמיהו, תוך כדי שהוא בוכה "כל החכמה שלי באה מהבית הזה ואיך לא אבכה.."

את מגילת איכה, ירמיהו כתב. וזה נרמז במילה "איכה", ראשי תיבות: "אני ירמיהו כתבתי הקינות" עוד ראשי תיבות "אני ירמיהו כהן הענותות". ועוד חידוש בדבר, "איכה ישבה בדד", בדד – ראשי תיבות "בגלל ד' דברים" נחרבו שתי בתי מקדשות. גילוי עריות, שפיכות דמים, עבודה זרה (בית מקדש ראשון) ושנאת חינם (בית מקדש שני). וגם בדד גימטרייה 10, רמז לעשרת הדיברות שהיו צריכים לקיים ולא קיימו. ירמיהו כתב את מגילת איכה לפי סדר ה' א'-ב', אבל אם נסתכל היטב בפרק א' הכל תקין, הכל נכתב לפי סדר הא' ב' כפי שרואים, אבל בפרקים ב' ג' ד' יש משהו מוזר, האות פ' באיכה באה לפני האות ע' למרות שהיא צריך להיות הפוך, אם זה לפי הסדר א' ב' אז האות ע' הייתה צריכה להיות לפני האות פ' בדיוק כפי שיש בפרק א' ומדוע באמת כך? מפני שדיברו בפה מה שעדיין לא ראו בעין, קודם שראו בעין הם עוד התחילו לדבר בפה רמז למרגלים שחטאו. לכן האות פ' לפני האות ע' במגילת איכה. חוץ מפרק ראשון כי בתחילה דיברו המרגלים קצת אמת. ולכן בפרק א' הכל נכתב באמת לפי סדר הא' ב', אבל אחר כך בפרקים ב' ג' ד' הכל הולך לפי הסדר א' ב' חוץ מהאותיות פ' ו' ע' שהתחלפו בדיוק כפי שאמרנו, שדיברו בפה מה שעדיין לא ראו בעין.

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

אורלי בת סעידה	נוריה בת נעימה	קוקב בת אביגיל	אינס בת מרים	חדווה בת מסעודה	ציפורה בת רבקה	שרה בת זילפה	שרה בת חנינה	חנה בת זוהרה	חנינה בת מסעודה
גרשון בן רחמה	אהרון בן חזלה	חי בן ירדנה	חנניה בן אסתר	יהושוע בן תמו	נתנאל בן אורלי	ישראל בן נרה	יעקב בן סעידה	אליהו בן רחל	שמעון בן עיישה
יצחק בן רחל	גראן בת גואר	שלמה בן נבט	מרדכי בן שרח						

"העולם החדש עמוס בשינויים הנעשים בהינד עפעף וכן התרגלנו לחשוב שזהו גם קצב התפתחותה של הנפש, אך למעשה שינוי אמיתי דורש מחשבה זמן והשתדלות" (רבי נחמן מברסלב)

- 2 אמוז
- 3 אמוז
- 4 אמוז

ראשון	ה' אב	שני	ו' אב	שלישי	ז' אב	רביעי	ח' אב	חמישי	ט' אב	שישי	י' אב	שבת	יא' אב
פטירת הצדיקים: הארי"י הקדוש ר' גדליה חיון ר' חיים עוזר גרודזנסקי	פטירת הצדיק: ר' משה עזרא מזרחי	פטירת הצדיק: ר' שלום נח מסלונים	ערב תשעה באב ל"א תחנון במנחה	ערב תשעה באב ל"א תחנון במנחה	תענית תשעה באב 1952 שנים לחורבן ברכת לבנה בצאת הצום ל"א תחנון	תענית תשעה באב 1952 שנים לחורבן ברכת לבנה בצאת הצום ל"א תחנון	פטירת הצדיקים: ר' יצחק בלזר שבת נחמו פרשת ואתחנן	פטירת הצדיקים: יששכר בן יעקב ר' דון יצחק אברבנל	שבת נחמו פרשת ואתחנן	שבת נחמו פרשת ואתחנן	שבת נחמו פרשת ואתחנן	שבת נחמו פרשת ואתחנן	שבת נחמו פרשת ואתחנן

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

בצור ירום

מתחילים אנו בעזרת ה' את חומש דברים, הכולל בתוכו את הדברים האחרונים שמסר משה רבנו ע"ה לעם ישראל בימים הסמוכים לפטירתו, החל מראש חודש שבט עד ליום פטירתו בתאריך ז' באדר. ובעצם יום פטירתו לא אמר משה רבנו שום דברי תורה ותוכחה כפי שמפרש רש"י את דבריו של משה רבנו: "בן מאה ועשרים שנה אנכי היום, לא אוכל עוד לצאת ולבוא". "לצאת ולבוא בדברי תורה. מלמד שנסתתמו ממנו מסורות ומעיינות החכמה". לקיים מה שנאמר "ואין שלטון ביום המוות" (קהלת ח,ח). נמצא, לפי זה, שחומש דברים נאמר במשך שלושים ושישה ימים בדיוק. ורמז לכך, מוצא אור החיים הקדוש, במה שנאמר מיד בפתיחת חומש דברים "אלה הדברים אשר דיבר משה..". אלה בגימטריה – 36. על הנאמר בתחילת פרשתנו "אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר מול סוף בין פארן ובין תופל ולבן ודי זהב". מפרש רש"י: "לפי שהן דברי תוכחות, ומנה כאן כל המקומות שהכעיסו לפני המקום בהן, לפיכך סתם את הדברים והזכירן ברמז מפני כבודן של ישראל". בפסוק זה כלל משה רבנו ברמז גדול דברי תוכחה לעם ישראל על כך המעשים הבלתי רצויים שעשו במשך 40 שנות הילוכם במדבר כפי שרש"י מסביר בפירוט. מכך שמשה רבינו הוכיח את עם ישראל ברמזים עדינים בלבד, ולא באריכות לשון ובביטויים חריפים וקשים למיניהם, עלינו ללמוד שכאשר ניגשים להוכיח מישהו על מעשה בלתי רצוי שנעשה וכדומה, אסור להאריך בדברי תוכחה יתר על המידה, ובודאי שלא לנקוט בביטויים חריפים שיגרמו לו צער ובושה. אלא צריך לנהוג בעדינות רבה ובמשנה זהירות, לברור כל מילה ולהיות בבחינת "קצר וקולע". (מתוך אמרי נועם, דברים, מאמר א').

ולכן אמרו רבותינו ז"ל במדרש (יומא לח עמ' ב) ראה הקדוש ברוך הוא בצדיקים שהם מועטים – מכל אלף צדיקים יש אחד אמיתי, כלומר צריך לטייל בין אלף צדיקים כדי לזהות צדיק אחד אמיתי. על כן צריך להיזהר מאוד שלא להמשך אחר החיצוניות כגון הלבוש של אותו חכם או כל מיני תנועות שהוא עושה. אלא צריך הרבה תשומת לב לבחור ולברור היטב ויתבונן בדברי הנביא (ישעיהו מט): "כה אמר ה' גואל ישראל קדושו לבזה נפש למתעב גוי לעבד מושלים". דווקא מי שמבזים אותו "מלכים יראו וקמו שרים וישתחוו". ומי שעניו כעני עטלף ולא מצליח לראות שום דבר, זה מחמת שהוא פגם בראות ופגם בראיית אישה, ופגם בעריות, ולכן הוא לא מצליח לראות שום השגה. אבל הקב"ה יודע בדיוק מה כל אחד שווה, כי ה' יתברך רואה רק טוב. כששמואל הנביא בא למשוח את אחד מבניו של ישי למלך, ה' יתברך לא קיבל אף אחד מהם. כששמואל ראה את אליאב "ויאמר אך נגד ה' משיחו". (שמואל א – טז). אמר בליבו שהוא הגון למלכות, אמר לו הקדוש ברוך הוא "אל תבט אל מראהו ואל גבה קומתו כי מאסתיהו כי לא אשר יראה האדם כי האדם יראה לעיניים וה' יראה ללבב" (שם). אומר רש"י, אף על פי שקראת לעצמך רואה שאמרת לשאול "אנכי הרואה" (שמואל א ט') כאן אני מודיעך שאינך רואה. וכך דחה הקדוש ברוך הוא את כל שבעת בניו של ישי. "ויאמר שמואל אל ישי התמו הנערים?" אמר לו "יש עוד אחד, אבל יש איתו הרבה בעיות, הוא אדמוני – הוא שופך דמים, וגם יש שאלה אם הוא יהודי". אמר לו אנחנו לא נשב לאכול מהזבח עד שהוא יבוא לכאן. בלית ברירה הוא שלח להביא אותו, כששמואל ראה את דוד הוא נבהל מאוד, כיוון שראה בו מסימני האבירות והאומץ לב ולא היו נראים בו סימני רחמנות, אמר לפני הקדוש ברוך הוא "ריבונו של עולם, זה אדמוני, איך אני יכול למשוח אותו? וכי זה ימלוך על ישראל? והרי כולו מידת הדין ולא ירחם על ישראל!" אך ההמשך ידוע שה' בחר בדוד להיות מלך. (בצור ירום חלק א' פרק א', עמ' 185-186).

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי

מעשה שהביאו לבבא סאלי תפילין שימושא רבה, באומרם שהם של אחיו הגדול, רבי דוד אבוחצירא זיע"א. הבבא סאלי פתח את התפילין לבדוקם, וראה שהבתים עשויים מעור בהמה דקה. "לא יתכן" אמר הבבא סאלי, "לא יתכן שהם התפילין של רבי דוד, כי רבי דוד לא הניח מעולם תפילין מעור בהמה דקה..". שאל הבבא סאלי "מי אמר לכם שהתפילין הללו הם של רבי דוד?" קראו לאותו אחד ושאלו אותו, אך הוא הוריד את ראשו בבושה ואמר "כך חשבתי". לבבא סאלי היו כמה זוגות של תפילין, ובכל זוג היתה מעלה מיוחדת שהיתה ידועה לבבא סאלי בלבד. פעם אחת, ביקש הבבא סאלי מיהודי ירא שמיים שיקנה לו תפילין רבינו תם. היהודי השתדל לקנות לבבא סאלי תפילין מהודרים בתכלית ההידור. מיד לאחר קבלתם התקשר הבבא סאלי לחתנו שיקח את התפילין לבדיקה. משום שהם פסולים. הסופר הופתע לשמוע זאת, כי הוא השתדל בכל כוחו, אך הוא בדק שוב את התפילין ולא מצא בהם שום פסול. הבבא סאלי התעקש שוב שהתפילין פסולים. כך בדקו והחזירו את התפילין, והדבר חזר על עצמו 3 פעמים. לבסוף, הציע לו חתנו של הבבא סאלי שישוב שניהם יחד ויבדקו כל תג ותג. כדי לגלות את הפסול שעליו מדבר הבבא סאלי. הם ישבו יחדיו, עד שהגיעו למילה "לטטפות" וגילו שבמקומה יש את המילה "למטפות". מה נדהמו השניים בראותם את הפסול אשר הם הצליחו למצוא רק אחרי עיון נמרץ ואילו הבבא סאלי ידע עליו מבלי לעיין ומבלי לפתוח את התפילין כלל.

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב

פעם כאשר דיבר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב, עם ביתו הצדקת מרת שרה על מעלת הכנסת אורחים, התלהבה הבת מגודל המצווה והשכר ופעולותיה הכבירות בשמיים. ועם זאת שאלה את אביה הקדוש, בדאגה כיצד תוכל לקיים מצווה קדושה זו כראוי ולצאת ידי חובה במצוות הכנסת אורחים (מכיוון שלא היה לה ממון – כסף לארח ולעזור לנזקקים). ענה לה רבינו בפשטות, וכי מה את חושבת, אין צריך הרבה, אם בא אורח, פשוט יש להניח עוד חתיכת מפה על השולחן ועוד חתיכת חלה... ובפשטות מאוד, שאין צריך טרחא יתירא בזה, אלא שככל שמרבים בנוחיות של האורח, בצרכיו ובאכילתו כפי אפשרות המארח, כן גדולה המצווה. כל אחד לפי יכולתו, יש אדם שאין לו ולא יכול להשקיע אבל עדיין נחשבת המצווה שלו כמו אירוח אצל איש עשיר, ככל שיש לך, כך מצפים ממך יותר לעזור ולארח ולהכניס אורחים ולדאוג לנזקקים. (מתוך שיח שרפי קודש – ב, צז).

גם אתם יכולים להיות שותפים ביזכוי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגורכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים ביזכוי הרבים.

צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

(תקציר: לסעודתו של העשיר הגיע גם נושא מים עני שהיה מרבה באמירת תהילים. איש לא ידע כי קריאת תהילים של אדם פשוט זה מגנה על העיר מכל צרה. ישב האיש בקצה השולחן, נסתר מעין רואה. רעב היה האיש, והחלות כבר מונחות היו על השולחן. חשב לעצמו: "ודאי יעבור עוד זמן רב עד שיסתיימו הדרשות ויתחילו בסעודה. אלך ואטול את ידי ואוכל חתיכה מן החלה, הרי מקומי בקצה השולחן, בצד, ואיש לא ירגיש במעשי." אמר ועשה. אלא שהעשיר, בעל הבית, ראה את מעשיו, מיהר אליו וקרא בכעס: "מדוע לא חיכית ונטלת ידיך לפני כל המסובים? וכי רק בגלל שאתה מרבה באמירת תהילים אתה מאמין שאדם חשוב אתה?" כששמע זאת נושא המים, הניח את החלה על השולחן וחזר מבויש לביתו. יתר הסועדים נטלו ידיהם ולא שמו לב למה שקרה. לאחר הסעודה עזבו האורחים, והעשיר ישב ללמוד על פי סדרי לימוד התורה שקבע לעצמו. פתאום הגיע לביתו שליח שהאיש לא הכירו וקרא לו לצאת החוצה. הפסיק העשיר את לימודו ויצא מן הבית. אז באה רוח סערה ונשאה אותו הרחק אל המדבר. פחד נורא נפל על העשיר, ולא ידע מפני מה נענש כך. אז נזכר ואמר: "אין זאת כי אם בגלל שביישתי את נושא המים והלבנתי את פניו ברבים." הסתכל העשיר סביבו וראה מרחוק בית מואר באור יקרות. אמר בליבו: "מן הסתם חיים כאן שודדים וגזלנים, אך אם לא אלך לשם סופי שאגוע ברעב ובצמא." חלש היה העשיר וכמעט ולא נותר בו כוח לעמוד. בכוחותיו האחרונים חל אט אט על ידיו ורגליו עד שהגיע אל פתח הבית. התיישב לצד הכניסה והטה אוזנו לקולות הבוקעים מן הבית. לפתע שמע קריאה מתוך הבית: "פנו מקום לדוד מלך ישראל!" ואחר כך קראו: "ברוך הבא דוד מלך ישראל!" אחר כך הוכרז: "פנו מקום לרבי ישראל בעל שם טוב!" ושוב נשמעו קריאות מתוך הבית: "ברוך הבא רבי ישראל בעל שם טוב!" המשיך העשיר והטה אוזן למתרחש בתוך הבית והנה שמע את הבעש"ט שואל: "מפני מה יושב היהודי הזה בחוק, ועל מה הביאו אותו לכאן?" ענה לו דוד המלך ואמר: "אני הזמנתי את האיש הזה לדין, ואתה, רבי ישראל, תהיה לו למליץ ישר." אז טען דוד המלך ואמר: "אני ביקשתי מבורא כל העולמים שכל מי שיקרא את שירי התהילים אשר כתבתי יעמוד הדבר לזכותו כאילו הוא עוסק בהלכות הקשות של 'נגעים ואהלות'. והנה בסעודתו של עשיר זה היושב כאן בחוק היה נושא מים שהרבה באמירת תהילים, ועשיר זה בייש אותו והלבין פניו ברבים. על כן אני מבקש מבית הדין לפסוק בעניין זה."

"אכן, הסכים אב בית הדין, 'עונשו של אדם כזה הוא מיתה בידי שמים בביתו.' כאן התערב הבעל שם טוב ואמר: 'אינכם צודקים. הלא אם ימות העשיר, לא ידע איש על מה ולמה נגזר עליו כך, ואיש לא יבין כמה גדולה מעלתה של אמירת תהילים, וכמה גדול עונשו של מי שמבייש תלמיד חכם האומר תהילים. מוטב שיישאר העשיר בחיים, ילך ויפייס את נושא המים ואף יעשה למענו סעודה גדולה, כדי שיוודע ברבים כמה חשובה אמירת תהילים.' אז יצא מן הבית שליח בית הדין, פנה אל העשיר ואמר לו: 'הבחירה בידך: או שתמות בידי שמים או שתפייס את נושא המים.' קיבל עליו העשיר לפייס את נושא המים, כמו שפסק הבעל שם טוב. אחר כך שמע כי שואלים את הבעל שם טוב 'האם העשיר הזה מכיר את מעלת כבודו?' 'לא', השיב הבעל שם טוב. 'אם כך, פסק בית הדין, 'אדם כזה שמתגורר כה קרוב למקום מושבו של הצדיק ואינו מכיר אותו מן הראוי שימות בידי שמים!' שוב עמד הבעל שם טוב וטען לפני בית הדין: 'אם ימות בידי שמים, לא ידע איש על מה ולמה. עצתי היא שישאלו אותו אם הוא מקבל עליו שמהיום והלאה יכיר בי ויבוא אלי.' גם הפעם יצא שליח בית הדין ושאל אותו, אם מקבל הוא את עצתו של הרב. לאחר שהסכים העשיר לכך, נתנו לו כד מים, והוא רחץ עצמו ושב לאיתנו. אז בא עמוד ענן ונשאו בחזרה לביתו, ושם סיפר העשיר לכל מקורביו על מה שקרה. למחרת בבוקר קרא העשיר לנושא המים, התנצל לפניו ופייס אותו, ואף עשה למענו סעודה גדולה בהשתתפות מוזמנים רבים, ובמהלך הסעודה סיפר לכל את מה שאירע. יומיים לאחר מכן רתם העשיר עגלה ונסע אל הצדיק. ברגע שראה את פניו וזיהה אותו כאיש שהיה לו למליץ ישר במשפטו, נפל והתעלף. כשהתעורר מעלפונו, ביקש העשיר לספר את כל מה שעבר עליו, אך הבעל שם טוב אמר לו: 'אין צורך, אני יודע הכול.' מאותו יום והלאה היה העשיר מאנשיו הקרובים של הבעל שם טוב כל ימיו.

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א

נמצינו למדים כל על ידי שאבותינו הקדושים אברהם ויוסף נהגו בזריזות ובגבורה נגד כל המונעים אותם בעצמם, ובכלל זה עניין ההשכמה בזריזות כפי הנאמר אצל אברהם אבינו, הנה מכוח הנהגתם זו גרמו למשוך שפע של זכות הצלחה ושמירה עליונה על בניהם ישראל צאן קדושים. וזהו סוד תבוא חובשה ואסרה (חבישה ואסירה) של אברהם אבינו ויוסף ותעמוד על חובשה ואסרה של בלעם ופרעה הרשעים. עוד בגודל מעלת הזריזות דאברהם אבינו עליו השלום, כתב גאון עוזנו רבינו שניאור זלמן מלאדי זיע"א, בספרו תניא קדישא (איגרת הקודש – סימן כא) וזה לשונו "כי הנה מלבד הידוע לכל גודל מעלת הזריזות בכל המצוות הנאמר ונשנה בדברי רבותינו זכרונם לברכה, לעולם יקדים אדם לדבר מצווה וכו', וזריזותיה דאברהם אבינו עליו השלום היא העומדת לעד לנו ולבנינו עד עולם. כי העקידה עצמה אינה נחשבה כל כך לניסיון גדול לערך מעלת אברהם אבינו עליו השלום, בשגם כי ה' דיבר בו "קח נא את בנך וכו'" (בראשית כב,ב) והרי כמה וכמה קדושים מסרו נפשם על קדושת ה' גם כי לא דיבר ה' בם, רק שאברהם אבינו עליו השלום, עשה זאת בזריזות נפלאה להראות שמחתו וחפצו למלאות רצון קונו ולעשות נחת רוח ליוצרו. עד כאן לשונו."

(מתוך חלב הארץ, חלק ראשון סימן א' פרק א' עמ' 84).

הרב הגאון שלום ארוז שליט"א

כל אדם שלא מקבל באהבה את כל מאורעותיו, פירושו שלא מקבל את מה שה' עושה וזה מראה שאותו אדם חושב שה' כביכול לא צודק בהנהגתו. וכשרואים דבר זה בית דין של מעלה, לא יכולים לסבול דבר זה שהאדם חושב שכביכול יש אי צדק, בהנהגת הבורא, ולכן פותחים מיד את התיקים של אותו אדם מתלונן. ובודקים אם באמת יש סיבה מוצדקת לבכי שלו, אולי באמת חס ושלום הקב"ה שכח לשלם לו משהו או שבאמת לא דן אותו חס ושלום בצדק, כי זה כביכול ביזיון גדול לה' שחושדים אותו שחס ושלום אינו שופט בצדק. ואז כמובן שמגלים את האמת. שלא זו בלבד שאין אמת בתלונות של אותו אדם כלפי ה', אלא עוד ההפך. לה' יש הרבה על מה להתלונן על זה האדם, אלא שמבליג ברחמיו, אך בית דין של מעלה, שחושפים דבר זה, כבר לא יכולים להבליג על כך, ולא מוחלים על כבוד ה', ונוקמים באותו אדם ונפרעים ממנו על כל פרט ופרט. (מתוך שעריו בתורה, עמ' 36).

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

אהבתו של הבן איש חי לארץ ישראל היתה עזה עד מאוד. במהלך השנים גמלה בליבו החלטה לבקר בארץ הקודש. ואכן ביום מן הימים בשלהי חודש איר, החל הבן איש חי במסעו לארץ הקודש, המסע המפורך נמשך יותר מעשרה ימים, וביום י"ב איר הגיעה השיירה לדמשק, בירת סוריה. משם המשיכו לירושלים. חכמי ירושלים מצפים לבואו של מאור הגולה בהתרגשות גדולה. בירושלים נערכה לכבודו קבלת פנים חמה ומרשימה בה השתתפו המונים. לאחר קבלת הפנים מיהר הבן איש חי לישיבת המקובלים בית אל, אותה ייסד הרש"ש הקדוש. הבן איש חי שוחח שם בתורת הנסתר עם גדולי המקובלים, בראשם רבי ידידיה רפאל חי אבולעפיה, תלמיד נכדו של הרש"ש, ולאחר מכן שם פעמיו לחברון להשתטח על קברי האבות – במערכת המכפלה. אולם כאשר הגיע למערת המכפלה, נתקלו בבעיה קשה, העיר היתה בשליטת המוסלמים, והשייח' ששלט על העיר לא הסכים לאף רב לעלות למערה. "אני מסכים שהוא יעלה עד המדרגה השביעית שמחוץ למערה." ניסו לדבר איתו אך ללא הועיל. "קחו אותי להיפגש עם השייח' ביקש הבן איש חי. כאשר נפגשו, פתח את פיו הבן איש חי ואמר "כי השוחד יעזור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים". את הפסוק קרא בלשון הקודש, אך את המילה "חכמים" ו"צדיקים" קרא בערבית. ולפתע הערבי שינה את פניו כאילו הפסוק עורר בו משהו.. "היננס כבוד הרב להתפלל כאוות נפשך"...

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל

■ זמן הנחת התפילין הוא משיראה את חברו בריחוק ארבע אמות ויכירו. ומעיקר הדין, זמן זה הוא כשש דקות אחר עלות השחר. ושיעור עלות השחר הוא שעה וחמישית השעה בשעות זמניות קודם זריחת השמש. היינו – שבעים ושתיים דקות. ומכל מקום טוב להחמיר ולאחר הנחת התפילין עד כשעה (זמנית) קודם זריחת השמש. (הליכ"ע ח/א עמ' יט).
■ אסרו חכמים להניח תפילין בלילה, גזירה שמא יישן בהם ויבואו לידי ביזיון. (מנחות לו: וכן פסקו הטושו"ע, ל) (בהליכות עולם, ח/א עמ' כט).
■ מי שנאנס ולא הניח תפילין במשך כל היום, עד אחר שקיעת החמה, יכול להניחן בברכה בתוך זמן בין השמשות שלנו, דהיינו בתוך שלוש עשרה דקות וחצי, מכיוון שיש ספק ספקא שהוא עדיין יום. (ראה יבי"א ח/ז, ז, ה) ומכל מקום, אם התפלל ערבית ועשהו לילה, ניח מיד התפילין שלא יפסיק מצוות תפילין ביום, אך לא יברך עליהן! יניח ללא ברכה. (הליכ"ע ח/ח עמ' שכא).
■ יש נוהגים שאבי הבן או הסנדק מניח תפילין בשעת המילה, ויש להם על מה שיסמוכו. ושלא כמי שכתב שיש לפקפק בזה. אלא שראינו לכמה גאוני עולם שלא הניחו תפילין בשעת המילה. ובראש חודש נכון שלא להניח התפילין לאחר תפילת מוסף. (יבי"א ח/ג, ה, ד-ה).

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א

רבי יום טוב נפטר בקיץ, ביום האחרון של חודש סיוון, באותו יום ירדו גשמים עזים. מן השמיים בכו על הסתלקותו. רצו לקברו במערה הסמוכה לבית כנסת שבה נקברו צדיקי חאלב. אך לא נותר בה מקום פנוי. בלית ברירה החליטו לקברו בבית העלמין החדש בעיר. החלו לכרות קבר, אך המכוש נפל על החופר ופצעו. הוא ניסה שוב, אך גם הפעם המכוש עמד במריו. העבירו את המכוש לאדם אחר שינסה, הוא ניסה את מזלו ותקע את המכוש באדמה, אך גם הוא קיבל מכה הגונה מהמכוש וחדל מניסיונותיו. אף אחד לא הצליח. אז הבינו שיש כאן אות מהשמיים. חזרו למערת הקבורה וחשבו אולי בכל אופן יצליחו למצוא בה מקום פנוי. ואכן מאמציהם נשאו פרי. הם גילו מקום פנוי סמוך למדרגות. אומנם מקום קטן וצר, אבל מספיק כדי לקבור בו את הצדיק. ואז התברר שמעל חלקת הקבר ניצב הבית שבו נולד הצדיק רבי יום טוב ידיד הלוי. שם נולד ושם נטמן לחיי עולם הבא. הוא אשר אמרנו "מתוך הקושי והניסיונות באה הישועה".
בתוך הקושי והיסורים שבאים על האדם, שם ניכרת גדלותו. כאמור העוני והרעב ששררו בתקופת מלחמת העולם הראשונה היו קשים מנשוא, ולא כולם עמדו בניסיון אך דווקא בנסיבות הקשות ההן האירה דמותו של הצדיק – רבי יום טוב ידיד הלוי והוא בלט בצדקותו בגדולה. ובהתמדתו בתורה ובמידת הביטחון שלו. באותה תקופה היתה נערכת בירושלים חלוקה של מנות קמח, לפי גדלה של המשפחה. כל משפחה קיבלה תלוש וראש המשפחה היה בה עם התלוש למוקד החלוקה כדי לקבל את מכסת הקמח.. בשבוע הבא נמשיך לספר על אודות רבי יום טוב..
(מתוך משכני אחריו, במדבר, עמ' מג-מד).

העלון מוקדש להצלחת:

מור אבי אוריאל בן ציפורה	מרת אימי ויויאן בת נוריה
עזרא בן נאוה	בת חן בת עירית
אלעזר בן כוכבה	בר ושרית ישראל
נדב בן מלי	אליעד אליהו בן אריאלה
יסמין בת רחל	

העלון מוקדש לרפואת:

צ'צ'אן בן ביסקה
חזלה בת חביבה
דביר בן גאולה
ראובן בן חנה
זהבית בת חנה
עליזה בת נינט